

Zgodovina zemlje

69. Mark sprašuje o zgodovini Zemlje

1 Ko smo tako dobro razpoloženi sedeli skupaj, Me je Rimljan Mark, ki smo ga že spoznali kot izrednega misleca, vprašal: »Gospod in Mojster; ali mi dovoliš da Te zdaj, ko imamo čas, še nekaj vprašam? Še nekaj me teži in o tem bi rad zvedel nekoliko več, kot si nam razložil na Oljski gori.«

2 Jaz sem rekel: »Kar sprašuj, kajti v tebi prebiva svetla duša. Vem sicer, kaj bi rad zvedel, toda zaradi drugih raje vidim, da sam spregovoriš in vprašaš, da bodo tako tudi drugi zvedeli, za kaj gre. Velika človeška slabost je, da le malo ljudi opazi, kje in kaj jim manjka. Če bi ljudje to opazili in čutili, bi bolj marljivo in zavzeto razmišljali o svojih pomanjkljivostih, jih prizadevno iskali in seveda tudi marsikaj našli. Ker pa so leni, ne vedo in ne čutijo, kaj vse jim manjka, zato manjkajočega niti ne iščejo in tudi ne najdejo. Kdor išče, ta najde, in kdor prosi, mu bo dano, in kdor trka, se mu bo odprlo! Zdaj pa le povej, o čem, kar vam je bilo povedano na Oljski gori, bi si želel še več pojasnil.«

3 Rimljan Mark je nato rekel: »Glej, Gospod in Mojster, Ti sam si poudaril, da človek Boga zagotovo ne ljubi nadvse, če si Ga ne prizadeva, kolikor je le mogoče, spoznati; in tako sem po dolgem premišljevanju ugotovil, da še marsikaj ne vem.

4 Glej, v Iliriji in na našem širšem območju imam več rudnikov, iz njih pridobivam različne kovine - zlato, srebro, svinec in zelo veliko železa -, v korist nas vseh.

5 Toda pri delu v gorovju sem odkril že marsikaj nenavadnega in omembe vrednega, in sicer zelo globoko v navadnih zemeljskih tleh. To so bile kosti in okostja velikanskih živali, ki so nekoč živele na Zemlji. Kdaj so prebivale na Zemlji in kako so se lahko znašle tako globoko spodaj - celo v globini visokih gora? V Egiptu in tudi v Španiji so našli celo kosti in okostja, ki so zelo podobna človeškim, le da so bila vsaj štiri do petkrat večja in močnejša, kakor jih imajo zdajšnji ljudje. In še marsikaj izrednega sem našel, ampak to se mi tu ne zdi potrebno omenjati.

6 Na gori si nam sicer bežno omenil, da je že pred Adamom živela na Zemlji neka vrsta ljudi, ki so imeli le malo svobodne volje in so se gibali bolj nagonsko, podobno kakor živali, in so tudi ravnali nagonsko. Šele pred približno štiri tisoč leti se je - tako beremo v judovskem Pismu - prvič pojavil človek - Adam, ki je imel povsem svobodno voljo in prav tako svoboden razum ter dal svojim naslednikom kar sam modre postave in navodila.

7 Ob tem bi rad vprašal: Ali je bila Zemlja v Adamovem času naseljena tu in tam tudi še s predhodniki ljudi, in ali se je ta rod morda na nekaterih območjih na Zemlji ohranil vse do danes, in če to drži, ali se bo ohranjal še naprej? In kako so ostanki kosti prazgodovinskih živali in velikanski ostanki predadamcev zašli celo v temelje gora?

8 Gospod, povej mi o tem še kaj več; kajti kar smo mi, raziskujoči Rimljani, našli doslej, vse to in še več bodo gotovo našli tudi naši zanamci.

9 V nam znanih Mojzesovih knjigah ni ničesar o razmerah na Zemlji pred Adamom. Mojzes takoj začenja razlagati nadvse mistično zgodovino stvarjenja, ki pa ni prav nič povezana s tem, kar najdemo na Zemlji zdaj - s tem je celo v kar največjem nasprotju.

10 Če nam zadeve ne boš bolj pojasnil, bo to, še zlasti pri poznejših rodovih, povzročalo veliko zmedo, v Tvojem nauku pa bodo nastale velike vrzeli. Kajti Tvoj nauk temelji na Mojzesovem; in če je v tem kar koli nejasnega, potem Tvoja luč na Zemlji ne more zasijati z vso močjo. Zato te prosimo, da bi nam to še bolj pojasnil!«

70. O naravoslovni vsebini šeste in sedme Mojzesove knjige

1 Jaz sem rekel: »Mark, zelo si se Mi priljubil, poslušaj torej. Veliko sem vam že povedal in pokazal, še veliko vam bom; toda precej tega, kar vam zdaj pripovedujem in kažem, se ne bo preneslo vašim najbližjim potomcem, ker posvetni ljudje tega ne bodo dojeli in tako tudi ne verjeli. Omenil si dober razlog, zakaj naj bi bila razlaga o stvareh in razmerah na tej zemlji, ki jo terjaš, še zlasti potrebna za utrditev vere ljudi v Moj nauk. Toda ali vam nisem povedal tudi tega, da bo o vsem, kar obstaja v Mojem stvarstvu, po duhu razodeto tistemu, ki bo znova rojen v duhu? Tisti, ki mu bo duh to razodel, bo tudi prav živo dojel, kako je z vsemi temi stvarmi, ki se ti zdijo zdaj še nedoumljive.

2 Kar vam bom o tem povedal ustno, boste pač verjeli, ker vam pripovedujem Jaz; toda bistva tega ne boste doumeli, še manj pa boste zmogli to v pravem pomenu prenesti drugim, ki so zdaj še duhovno slepi. Zato bodo morali ljudje še dolgo čakati, preden bodo lahko na vsa tako imenovana pomembna vprašanja dobili odgovor, ki ga bodo tudi razumeli.

3 Glej, tudi za Jude, kot nekoč najbolj razsvetljeno ljudstvo na Zemlji, ki jim je Mojzes že sam vse razložil po svojem bratu Aronu v dveh dodatnih knjigah, lahko zdaj ugotovimo, da o prazgodovinskih stvareh ne vedo in ne razumejo nič več kakor drugi. Kadar koli najdejo kakšne prazgodovinske ostanke, razlagajo to kot posledico njim tudi danes povsem nerazumljivega noetovskega vesoljnega potopa grešnikov. Če bi jih učil kaj drugega, bi te prekleli kot krivoverca.

4 Pogani imate v svojem nauku o bogovih mitično izročilo celo o dveh velikih zemeljskih poplavah, vzrok za najdbe pripisujete najprej njima, in ljudstvo je trdno prepričano, da je to res. In če mu boste povedali resnico, vas bo zasmehovalo in v najboljšem primeru reklo: 'Le kdo lahko to ve? To vedo samo bogovi!' Kaj mu boste odgovorili? Glej, ljudje bodo šele tedaj zmožni dojeti resnico o tem, ko bodo, prvič, podkovani v vsakovrstni znanosti, in drugič, ko jim bo to razodel njihov prebujeni duh!

5 Zdaj vam pa bom vendarle nekoliko nakazal, kako je s temi stvarmi, čeprav še

predobro vidim, da vsega tega z vašim zdajšnjim razumom ne boste dojeli, ker, prvič, nimate predstave o nadvse velikih številih, in ker, drugič, o zvezdah in njihovi velikosti, oddaljenosti in gibanju zdaj veste in verjamete samo to, kar sem vam povedal Jaz; toda vaše znanje bo površinsko vse dotlej, dokler se v vašem duhu ne bo izoblikovalo kot samostojna in samoporojena svetla resnica.

6 Že na Oljski gori sem vam povedal, da je ta zemlja stara toliko, da števila njenih let ne bi mogli niti dojeti, četudi bi vam ga predočil. Skratka, Zemlja kot vesoljno telo obstaja - po vaše povedano - že skoraj neskončno dolgo in je morala prenesti na svojem površju že veliko sprememb, preden je zadobila današnjo podobo. Predvsem ogenj, voda, potresi in hudi viharji, zlasti v pradavnini, so jo po Moji volji izoblikovali v to, kar je danes. In da bi še naprej obstajala in zmogla prehraniti še veliko več ljudi in drugih bitij, morajo ogenj, poplave, potresi ter veliki in majhni viharji v njej, na njej in nad njo ustrezno delovati.

71. Prvi obdobji oblikovanja Zemlje

1 (Gospod): »Ko se je Zemlja v pradavnini že toliko izoblikovala, da so se iz njenih voda dvignili le posamezni večji in manjši otoki prekriti z morskim blatom, sem kmalu po Svoji modrosti in volji v rodovitno blato položil seme različnih rastlin. In glej, kmalu so bili takšni otoki posejani - sprva z različnimi redkimi travami, zelišči in z nizkimi, pozneje pa z že nadvse velikimi drevesi.

2 Ko so se torej takšni otoki porasli, sem položil tja tudi jajca ali seme za razvoj živalskega sveta, ustreznega tedanjemu Zemljinemu stanju; sprva so bili to drobni, pozneje pa večji črvi, nato žuželke in nazadnje, ko so se tla izsušila in dajala obilo hrane, tudi velikanske živali, ki so se morale hraniti z zelo grobimi zelišči in drevesnim vejevjem ter čedalje bolj gnojiti tla s svojimi iztrebki, nazadnje pa tudi s svojimi velikanskimi trupli - kosti teh pa še lahko najdete pod zemljo, v globokih jamah in jarkih.

3 Iz razkroja takšnih živali se je po Moji volji spet razvila množica novih živali - majhni in večji črvi, iz njih pa različne žuželke.

4 To je samo ena stopnja oblikovanja Zemlje. Samoumevno je, da se je Zemlja že dotlej zelo spreminjala, sicer ne bi mogla doseči te stopnje. Vse njene spremembe pa za vas niti niso toliko pomembne, in prav tako tudi tiste ne, ki se dogajajo s pšeničnim semenom, položenim v tla, dokler se nazadnje iz kali ne razvije dozoreli, tako zelo blagoslovljeni in nadvse koristni sad. Skratka, zdaj sem vam predstavil Zemljo v njenem prvem oploditvenem obdobju, ko so bili v njena površinska tla položeni različno seme za zelišča in drevje ter jajca za vsakovrstno živad. Podlaga za vse to

pa je bila že dolgo pred tem v vodi, kajti nekatere in nadvse raznότεre vodne rastline in živali so očitno še veliko starejše kakor kopenske in tiste, ki žive v zraku.

5 Zdaj sem vam z besedami pomagal, da ste se seznanili s prvim delom začetnega oblikovanja zarodnih tal Zemlje in ob tem tudi sami spoznali, da se na prazračetnih zarodnih tleh ni mogla razviti niti boljša živad, kaj šele človek. Toda to kislo stanje je bilo kljub temu nujno, ker mu sicer ne bi moglo slediti drugo, bolj izpopolnjeno, tako kot se na drevesu ne more razviti povsem dozoreli sad, če se prej ne razvije vsaj začetni kiselkasto borni brst.

6 Da so se lahko drevesni plodovi povsem razvili, je moralo bornim kiselkastim začetnim brstom slediti še marsikaj, toda to lahko natančno zazna le Moje oko - pri nastajanju nebesnega telesa pa je takšno zaporedje dogajanja še toliko potrebnejše.

7 Zdaj smo zvedeli, kakšna je bila Zemlja v začetnem bornem kiselkastem brstenju. Kaj se dogaja z drevesom zgodaj spomladi, ko brst nabreka in postane zeleno - sočen? Glejte, brst se zaradi neke notranje sile razpoči, odvrže prvo ovojnico v morje preteklosti in razkroja, potem pa se razvija tako, da iz njegove sredine poženejo listi kot nujni spremljevalci cveta, predhodnice plodu. Čeprav je, kot je bilo že povedano, drevo le skrajno slaba primera za razvoj nekega nebesnega telesa, je vendarle uporabna, saj boste tako zmogli zelo popreprošteno dojeti, koliko je potrebno za takšno usposobitev nekega nebesnega telesa, da zmore nositi ljudi vaše vrste in jih prehraniti.

8 Prvo obdobje ali prvi del oplajanja Zemlje je v svoji najbolj surovi in nekultivirani obliki trajalo nešteto tisočkrat tisoč let, če bi skušali računati tako, kot počnete na Zemlji zdaj; kajti tedaj na tej zemlji še ni bilo povsem določenih letnih časov, tisti, kakršni so že bili, pa so trajali nekoliko dlje kot dandanes.

9 Kar je bilo ustvarjeno v tem prvem obdobju, je bilo tudi uničeno z dopuščenimi, ali bolje rečeno zapovedanimi ognjenimi izbruhi iz notranjosti Zemlje, in po številnih zdajšnjih zemeljskih letih so se iz velikih morskih globin dvignili obsežnejši deli kopnega, že ozaljšani z gorami in prekriti z veliko rodovitnejšim blatom.

10 Ob pravem času je bilo po Moji modrosti in Moji volji v to blato položeno popolnejše semenje, in kmalu se je že vse bohotilo na večjih delih kopnega, še zmeraj mlade Zemlje.

11 Ko pa je bilo na različnih večjih delih kopnega dovolj hrane, sem kar najbolj modro poskrbel za večje in popolnejše število majhnih in velikih uporabnikov. Tedaj so v vodi med pasovi kopnega živele velike živali, na širših območjih kopnega pa so živeli večji jedci novih rastlin, zelišč in dreves, ki so jih ponujala nova tla.

12 Trave, rastline, zelišča, grmičevje in celo velikanska drevesa so deloma že sami

rodili seme in se tako razmnoževali; toda večina jih je še zmeraj rasla tako kakor gobe iz tal s plodovi, živali pa so se valile skoraj tako kakor vam znani zmaji nilskega vodovja v Egiptu, namreč iz jajc; lahko so živele v zraku in vodi in se tudi hranile z rastlinami v vodi in na kopnem, ampak na kopnem še dolgo ni bilo posebno suho.

13 Kajti v tem za rodovitno življenje rastlin in živali vsekakor naprednejšem obdobju oblikovanja Zemlje udobna suša ne bi bila zaželeno - tako kot ni koristna za čedalje bolj razvijajoče se brstje; kajti če je to suho, potem se cvetu in plodu zanesljivo ne obeta nič dobrega.« .

72. Razvoj Zemlje do predadamitov

1 (Gospod): »Drugo obdobje pred dokončnim izoblikovanjem je znova trajalo toliko let, da njihovega števila niti ni mogoče izraziti z zdajšnjimi zemeljskimi leti. Toda Zemlja še zdaleč ni bila primerna za toplokrvne živali, kaj šele za ljudi, niti za tiste najnižje vrste. Tudi drugo obdobje se je končalo kakor prvo, in spet je preteklo veliko časa, dokler se ni začelo tretje obdobje oblikovanja.

2 Seveda je bilo med enim in drugim poglobitnim obdobjem oblikovanja še veliko zelo viharjih vmesnih obdobji; kako pomembna so bila, vem samo Jaz kot Stvarnik in seveda tudi duh, ki mu to razodenem.

3 Iz številnih nujnih poprejšnjih dogodkov se je razvilo tretje obdobje. V njem so se iz morja dvignila že veliko večja kopenska območja, to je povzročilo delovanje notranjega zemeljskega ognja, in se je seveda zgodilo po Moji volji. Rastlinje je bilo že veliko bogatejše in še zmeraj izredno visoko; tudi živali so bile velikanske. Toda tudi to obdobje, ki je trajalo nadvse dolgo in bi ga morda lahko primerjali s cvetenjem kakšnega drevesa, še ni bilo primerno za človekovo bivanje. Tudi to obdobje je propadlo in je tako kot prvi dve obdobji pokopalo svoje stvaritve iz rastlinskega in živalskega sveta, le da ne tako globoko kakor prvo.

4 Sledilo je veliko vmesnih obdobji, in po dolgem času se je začelo porajati četrto obdobje oblikovanja. Območje kopnega se je spet povečalo in tudi rastlinje je postalo precej bogatejše; v vodi, na že izsušenih tleh in tudi v zraku je bilo zelo veliko majhnih in velikih živali, med temi že tudi toplokrvni sesalci, ki pa se niso več izlegali iz jajc, temveč so se po naravnem spočetju rodili kot živi mladiči. Izjema so bile vodne živali, nekatere velike dvoživke, ptice, črvi in žuželke.

5 Četrto glavno obdobje oblikovanja je trajalo še posebno dolgo, zemeljska tla pa so že od časa do časa obsijali tudi sončni žarki in na nekaterih drevesih so se že nakazovali plodovi, ki pa se vam ne bi zdeli posebno okusni; toda za tedanji živalski svet so bili dobra hrana.

6 Tudi v četrtem obdobju oblikovanja Zemlje še ni bilo bitij, podobnih človeku.

7 Spet so se na Zemlji zgodili veliki preobrati in pokopali večino tistega, kar bi po vaše že imenovali bitja. Iz tega obdobja lahko danes najdete globoko v zemeljskih tleh marsikaj takšnega, kar se tu in tam že bistveno razlikuje od stvaritev prvih treh obdobj.

8 Po dolgem času, med katerim se je na Zemlji vse čedalje bolj umirjalo in urejalo, in po številnih še zmeraj zelo hudih zemeljskih viharjih se je že začelo kazati peto obdobje oblikovanja. Iz morskih globin so se iz tal znova dvignila velika območja, se pridružila tistim iz prejšnjih obdobj in se sestavila v že kar trdno kopno.

9 V tem petem obdobju je nastala večina visokih in najvišjih gora na Zemlji. Njihove visoke ostre vrhove so krušile strele, nato pa so jih mogočni potresi in vodovja iz obsežnih utrganih oblakov odnašali v globoke zemeljske doline in jarke. Tako so se izoblikovale široke planote, manj široke doline in položni bregovi, in na teh je potem vse bolje uspevalo.

10 Na začetku tega obdobja je Zemlja že urejeno krožila okoli Sonca. Dan in noč sta se menjavala prav redno, prav tako letni časi, čeprav so se dogajale tudi različne spremembe, ker sta zemeljska pola še zmeraj kar precej nihala in v tem obdobju je tako tudi moralo biti.

11 V tem obdobju, v katerem se je že izoblikovalo trajno kopno, so se na vsakih 14 000 zemeljskih let pojavili redni morski tokovi. Morje je vse bolj preplavljalo zdaj južno polovico Zemlje, zdaj severno, da bi prostrane, večinoma kamnite puščave, postale rodovitnejše. Po približno 14000 letih je morje na pustem kamnito-prodnatem površju in v dolinah zapustilo dovolj blata za rodovitna tla.

12 Peto obdobje oblikovanja je trajalo več kot tisočkrat tisoče let, dokler niso dobro pripravljena tla postala primerna za novo stvarjenje številnih raznovrstnih rastlin - trav, zeli, grmičevja in dreves, in nato tudi za vsakovrstne živali in ljudi pred Adamom.

13 V tem obdobju bi že našli veliko množico raznovrstnih sadnih dreves in drugih užitnih rastlin za hrano živalim in tedanjim človečnjakom. Toda o kakšnem poljedelstvu še ni mogoče govoriti, čeprav so tedanji človečnjaki že imeli domače živali in so živeli primitivno nomadsko življenje; niso še poznali oblek pa tudi hiš in koč še niso gradili. Na debelih drevesnih vejah so si tako kakor ptice postavili nekakšna trdna bivališča kot gnezda in si pripravljali zalogo hrane. Ko je bila ta porabljena, so se spet trumoma odpravili na lov za hrano. Ko je postalo ledeno mrzlo, ker je v tem obdobju tudi snežilo, so se s svojimi čredami vred - z mamuti, velikimi jeleni, kravami, kozami in ovci, tudi sloni, nosorogi, samorogi, raznimi opicami in pticami preselili v toplejše kraje.

14 Ob koncu tega obdobja so se pojavili tudi osel, kamela, konj in prašič, ki so jih človečnjaki že obvladovali. Kajti imeli so že toliko bolj razvit razumski instinkt, da so omenjene živali lahko obvladali in jih uporabljali za tovorjenje, lov ter pridobivanje mleka in volne - s to so potem oblagali svoja bivališča in si tako naredili mehkejša ležišča.

15 Govorice današnjih ljudi niso poznali. Sporazumevali so se z nekakšnimi artikuliranimi glasovi, znamenji in gibi kot najpopolnejše živali in si tako med seboj sporočali, kaj potrebujejo, in tudi drug drugemu pomagali. Če je kdo zbolel, večinoma zaradi visoke starosti, je že poznal zel, ki bi mu pomagala; če ni mogel več hoditi in jo poiskati, so to zanj storili drugi.

16 Niso pa znali zanetiti ognja in ga uporabljati. Če bi seveda videli, kako so to pozneje počeli adamiti, bi jih posnemali, saj so imeli zelo razvit nagon za posnemanje, njihova inteligenca je ob določeni stopnji svobodne volje že zelo presegala inteligenco še tako popolne opice. Lahko bi se torej naučili tudi govoriti podobno kakor mi danes, toda samo, če bi lahko koga posnemali.

17 Ti človečnjaki pa so bili nadvse močni velikani, imeli so tudi močne čeljusti, uporabljali so jih namesto pripomočkov za drobljenje. Poleg tega so imeli skrajno razvit voh in druge čute, tako da so že od daleč zaznali, če se jim je približevalo kaj sovražnega; z očmi in voljo so krotili živali in tudi naravne duhove.

18 Čeprav je to peto obdobje preoblikovanja Zemlje trajalo celo mnoge tisočkrat tisoče let, pa med temi človečnjaki ni bilo opaziti nobene razvitejše kulture. Živeli so enolično nomadsko življenje in bili tako zgolj nekakšno zemeljsko gnojilo za današnji, Meni v vsem povsem podobni človeški rod.

19 Njihova še dokaj poraščena koža je bila nekakšne vmesne barve med temno in svetlo sivo, le plemena na jugu so bila brez dlak. Podobna so bila današnjim temnopoltim ljudem. Vse do Adama so se razmnoževali v nižinah in neprehodnih gozdovih, v gore pa niso zahajali.«

73. Zadnji obdobji razvoja Zemlje

1 (Gospod): »V Adamovem času, ki se je začel s šestim obdobjem, se je morala Zemlja zaradi vode in ognja znova kar precej spremeniti, ob tem pa je omenjeni rod predadamitov s svojimi domačimi živalmi vred skoraj povsem izginil, podobno kot so bili uničeni tudi številni gozdovi in gozdne živali v njih, ki jih ne prištevamo k udomačenim; ostale so le nekatere vrste ptic in tudi živali v gorah in vodah.

2 Tu in tam so se v Aziji ob adamitih vse do Noetovega časa obdržali sicer tudi še opisani človečnjaki, toda bili so skrajno redki in so vse bolj hiral, saj zase niso našli

dovolj primerne hrane. Toda v notranjosti nekaterih območij južne Afrike in na nekaterih večjih otokih po Zemlji je še bilo mogoče srečati zakrnele potomce iz petega obdobja. Še povsem divji so bili, samo tu in tam so si od Kajnovih potomcev pridobili nekaj več kulture. Lahko so se izurili v različnih opravilih, toda sami od sebe niso mogli iznajti nič. Nekaj jih je bilo sicer nekoliko pripravnejših, saj so se razvili iz mešanja kajnitov in pozneje tudi lamehitov, toda tudi ti niso bili zmožni kakšnega višjega in globljega duhovnega razvoja.

3 Ta vrsta ljudi pa se je povsod tam, kjer je bila, še dolgo obdržala in razmnoževala, ter postopno od adamitov pridobivala še več omike, toda nikoli ni postala veliko ljudstvo. - Takšni so bili torej predadamiti iz petega obdobja razvoja Zemlje.

4 Tedaj je Zemlja za svojo spremljevalko že dobila Luno in ta je uravnavala tudi njeno gibanje okoli Sonca in tudi okoli njene osi. Luna seveda še ni bila izoblikovana tako, kot je danes. Tudi Luna je morala prenesti dolga in viharna obdobja, vendar ne tako dolgotrajnih, kot so bila obdobja Zemlje.

5 Ne sprašujte Me, zakaj je za izoblikovanje nekega vesoljnega telesa potrebno toliko nepredstavljivo veliko časa, kajti razlog za to je v Moji modrosti in ureditvi. Ko bi gospodar vinograda vse delo opravil v trenutku, kaj naj bi potemtakem počel vse leto? Pameten vinogradnik si delo porazdeli, tako da vse leto nekaj počne, in ob vsakdanji dejavnosti zmeraj znova občuti zadovoljstvo. Glejte, tudi z Menoj je tako, kajti v vsej neskončnosti sem zmeraj najdejavnejši, in zato tudi najbolj blažen.

6 Ko otroci nekega hišnega gospodarja spomladi na vrtu vidijo, kako cvetijo češnje, slive, hruške in jabolka, se tega sicer veselijo, vendar bi veliko raje kar takoj zagledali zrele sadeže in jih jedli, kakor pa samo občudovali lepe cvetove. Toda modri oče zelo nestrpne otroke pouči: 'Le potrpite, dragi moji otroci! Za vse na tem svetu je po Božji ureditvi določen čas in vse dozori ob svojem času. Zato bodite samo potrpežljivi; tudi zdaj cvetoča drevesa bodo čez nekaj lun polna zrelih in sladkih sadežev in potem jih bomo uživali z Očetom v nebesih!' To otroke pomiri.

7 In tako se pomirite tudi vi, če ne boste povsod po tej zemlji videli dozoreti sadeže Mojega nauka; bodo že dozoreli ob pravem času! Lahko si mislite, da nisem zaman in brez razloga med vas trosil živih semen Svojih besed. In ta ne morejo dozoreti od danes na jutri.

8 Glejte, po Moji ureditvi že drevo zahteva svoj čas, in še toliko bolj velja to za neko zemljo! Nadvse velikanska kepa kamenja, prsti in vode v velikem etrskem prostoru še ne more biti svet, kajti takšna kepa bi bila mrtva, na njej ne bi moglo zrasti nič in tudi življenja ne bi bilo. Svet, ki naj bi nosil in hranil živo, mora prej oživeti sam. To pa pomeni, da se mora prej pod vsakovrstnimi vplivi in procesi notranje organsko

povsem razviti, tako kakor kakšna velika žival.

9 Vsako nastajajoče vesoljsko telo ima sicer tako kot zarodek v materinem telesu že vse zasnove za popolno živalsko-organsko obliko življenja, toda te so sprva, ob nastajanju, med seboj še kaotično pomešane; šele postopno se začnejo urejati in postanejo organska živa celota. Kako pa to urejanje poteka, vem Jaz, ker Jaz sam v bistvu vse to urejam. Šele ko boste tudi vi popolni v duhu, boste spoznali, kako to urejanje poteka.

10 Iz teh obdobjih oblikovanja Zemlje, ki sem vam jih zdaj tako preprosto in jasno kot je le mogoče, predstavil, lahko spoznate še nekaj: pravi razlog, zakaj je prerok Mojzes stvarjenje razdelil na šest dni.

11 Teh šest dni je torej šest obdobji oblikovanja, ki so vam bila prikazana, skoznje mora vsako ustvarjeno bitje po naravni poti in, kot je to pri vas, ljudeh, tudi duševno in duhovno, da doseže zrelost in popolnost.

12 Šele po teh pride sedmo obdobje - obdobje miru, ki je blaženo, večno življenje. Sedmo obdobje pa je mirno zato, ker popolnega duha ne bremenijo več ne prisila, ne sodbe, ne strahopetna zaskrbljenost; njegova bit preide za vekomaj v najpopolnejšo moč spoznanja in najsvobodnejše volje.

13 In zdaj Mi, Moj ljubi Mark, povej, kako si razumel to Mojo razlago. «

74. Duševni razvoj predadamitov

1 Mark je začuden odgovoril: »Gospod in Mojster na veke! Jaz, in upajmo da tudi vsi drugi, smo Tvojo milostno razlago še kar dojeli, ni pa še mogoče reči, da smo jo že povsem razumeli, ker nam manjka prav tisto, kar si nam že omenil. Kljub temu pa zdaj jasno vemo, prvič, kaj so tisti preostanki, najdeni v globinah zemlje, in kako so zašli tja z večkratnimi preobrazbami v različnih obdobjih, in drugič, vsaj jaz sem spoznal, kaj je veliki prerok Mojzes mislil s svojimi šestimi dnevi stvarjenja. To nam za zdaj zadostuje in lahko mirno čakamo, da bomo duhovno zreli za nadaljnja spoznanja. Ugotavljam pa tudi, da je ta nauk razumljiv zgolj nekaterim, in tako bo tudi ostalo.

2 Samo še eno, vsaj zame pomembno vprašanje imam, in Ti, o Gospod in Mojster, ali mi boš milostno dovolil, da Te še enkrat obremenim?«

3 Jaz sem rekel: »Saj že veš, da te rad slišim, zato kar povej!«

4 Rimljan Mark je rekel: »Gospod in Mojster! Tudi omenjeni predadamiti, čeprav obdarjeni z nekakšno nagonско inteligenco in z le malo svobodne volje, so imeli dušo, ki sicer ni bila umrljiva, morda pa je bila spremenljiva. Kaj je s takšnimi dušami? Kje in kaj so v zdajšnjem šestem zemeljskem obdobju, in kaj se bo še naprej dogajalo z

njimi? To vprašanje bi bilo sicer že mogoče označiti za naduto in drzno, ker pa sem še zmeraj zvedav Rimljan, in ne kakšen zaspan Jud, mi ga šteje v dobro in nanj na kratko odgovori.«

5 Jaz sem rekel: »O da, zakaj pa ne? Za to imamo še dovolj časa in torej Mi le prisluhni. Glej! Če celo duša kamnin, rastlin in živali živi še naprej, in po združenju, potem, ko se osvobodi materije, preide - recimo - v človeško dušo in v človeškem telesu lahko postane pravi človek, potem tudi duša predadamita živi naprej v neskončnem ustvarjenem prostoru, prav tako kakor duše ljudi vseh drugih svetov.

6 Kot duše, ki živijo naprej v kraljestvu duhov, pa na kakšnem velikem vesoljskem telesu, to pomeni, njemu ustreznih duhovnih tleh, pridobivajo globlje vedenje o Bogu, Njegovi moči in modrosti. Tako nadalje živijo prav blaženo naprej in lahko postanejo še bolj blažene. Nesmiselno pa bi bilo, da bi ti pokazal, kje v tej lupinasti obli je to vesoljsko telo, saj ga s svojimi čuti ne bi mogel zaznati; zaman bi te prepričeval, da je pač videti takšno, kot bi ti ga opisal, saj tega med svojim telesnim življenjem ne bi mogel zaznati vse dotlej, dokler se v svojem duhu ne boš povsem prerodil. Dotlej se boš pač moral zadovoljiti s tem, kar ti bom povedal: V hiši Mojega Očeta je veliko prebivališč! Ko boste v Mojem kraljestvu, bo vsem vse jasno. - Ali si Me razumel?«

7 Mark je odgovoril: »O da, Gospod in Mojster! Zdaj pa le še nekaj, ker je eno povezano z drugim.

8 Ali je bila v času predadamitov ta zemlja tudi že življenjska kamrica v srcu velikega ustvarjenega človeka?«

9 Jaz sem rekel: »Čeprav kot taka še ni bila dejavna, je temu že bila namenjena. V tistem predčasu je kot takšno delovalo neko drugo vesoljsko telo, njegovi prebivalci pa so postali preveč ošabni in so pozabili na Boga, in tisti, ki so Vanj verovali, Ga niso spoštovali; kljubovali so Mu in Ga v svoji slepoti skušali strmoglaviti s prestola Njegove večne moči. Iskali so Ga, in hudobni posvetni modreci so jim rekli, da Bog prebiva v središču njihove zemlje, da je treba skopati rove in ga ujeti. Zato so v tamkajšnja tla tudi kopali nepopisno globoke luknje; pri tem jih je veliko umrlo.

10 Če sem k njim poslal sle, da bi jih posvarili, so jih pokončali, ljudje pa se niso poboljšali. In glej, potem sem dopustil, da se je tista zemlja od znotraj navzven razletela na številne kose. In to se je zgodilo v začetku šestega obdobja vaše zemlje in tako je ta vaša zemlja postala življenjska kamrica. Kje pa je tista zemlja krožila okoli tega Sonca, pa bomo še nekoliko bolje pojasnili. Toda Lazar, reci naj prinesejo svežega vina, potem bomo pogovor nadaljevali!«

75. O pitju vina. O uničenem planetu

1 Nato je Lazar z nekaj služabniki odšel in prinesel zelo okusno sveže vino. Z njim so znova napolnili kupe, pili smo in okrepčali svoja telesa; vsi so bili zdaj kar najboljše volje in Me hvalili, da sem tej zemlji dal tako dobre in krepilne stvari.

2 Toda Jaz sem rekel: »Da, da, takšno vino je krepilna pijača, vendar samo tedaj, če se pije zmerno in namensko. Kdor pa uživa vino nezumno in se opija, ga ta pijača ne krepi, temveč oslabi vse njegovo telo. Zato jo zmeraj uživajte zmerno v Mojem imenu in vas bo okrepila tudi za večno življenje duše; v čezmernem uživanju te pijače pa tiči zli duh pohote in nečistovanja. Ta duh pa duše ne oživlja, temveč jo onespособi, da bi sprejela pravega življenjskega duha iz nebes, in preprečuje, da bi se duša na tej zemlji duhovno vnovič rodila v duhu iz nebes. Tudi to si zapomnite!«

3 Tega pa nisem povedal zgolj zaradi resnice same, saj sem to že prej večkrat dejal, temveč ker je Juda Iškarijot spet pregloboko pogledal v kozarec in bi se lahko povsem opil. Počutil se je prizadetega, vstal je od mize in se odpravil na prosto ter pohajkoval po mestecu Betanija.

4 Ko je bil zunaj, je rekel učenec Andrej: »Prav vesel sem, da se je oddaljil ta srhljivi človek; že nekaj časa se mi zdi čedalje bolj sumljiv, in tudi Tvoje poučevanje in velika znamenja niso naredili vtisa nanj. Nič ne pridobiva, kljub temu pa nas noče zapustiti. Če bi jaz, o Gospod, imel Tvojo moč, ga že zdavnaj ne bi bilo več v naši družbi!«

5 Jaz sem odgovoril: »Tudi on ima svobodno voljo, zato lahko ostane ali gre, kakor in kadar koli hoče. Vi pa ste videli, da sem celo hudičem dovolil, da so se po svoji volji naselili v prašičih, in tako dovolim tudi temu človeku, ki je med vami tudi hudič, da ostane ali gre, kajti kar zadeva Mene, je vsak človek in vsak duh povsem svoboden. Vsak si s svojim ravnanjem sam prisluži plačilo. Vsak se sam odloči, ali bo postal angel ali hudič. Toda zdaj dovolj o tem, saj se moramo še veliko pogovoriti o drugih stvareh.

6 Na začetku šestega obdobja smo videli, kako je bilo neko vesoljsko telo uničeno od znotraj navzven, in kako je z Adamom ta zemlja postala življenjska kamrica velikega ustvarjenega človeka. Zdaj pa vam bom pokazal stanje tistega uničenega sveta, in sicer kakšno je bilo prej in kakšno je zdaj, nato pa vam bom tudi pokazal, v kakšnem razmerju je bila nekoč ta Zemlja do velikega ustvarjenega človeka, in sicer samo duhovno, ne pa tudi materialno resnično. Ker pa vam kaj takega ni mogoče prikazati zgolj z besedami, ne da bi se to ponazorilo, vam bom zdaj s Svojo voljo v pomanjšanem merilu pokazal Sonce z vsemi njegovimi planeti, in z opazovanjem tega prizora boste Moje besede kmalu in zlahka doželi, zato Me vsi pozorno poslušajte.«

7 Ko sem to izrekel, se je v zraku pojavila krogla, v premeru velika kakor dlan;

ponazarjala je Sonce. V kar se da ustreznem razmerju glede velikosti in oddaljenosti - soba je bila seveda premajhna, da bi bilo res vse natančno predstavljeno v ustrezni velikosti - so bili ponazorjeni tudi vsi planeti s svojimi lunami, in sicer tako, kot je bilo to na začetku šestega obdobja, preden je bil omenjeni planet s svojimi štirimi lunami uničen. Pojasnil sem položaj planetov, kako so se imenovali v judovskem in grškem jeziku, in videli so tisti planet, kako lebdi med Marsom in Jupitrom in kako okoli njega krožijo štiri lune. Po velikosti je bil podoben Jupitru, le da je imel več kopnega in tudi več ozračja nad seboj ter bolj nagnjene pole, zato tudi bolj nagnjeno orbito okoli Sonca.

8 Ko so vsi to dobro razumeli, sem rekel: »Glejte, takšna je bila ureditev pred približno štiri tisoč leti, šteto od zdaj nazaj. Tedaj je bil omenjeni planet uničen. Povedal sem vam tudi, kako in zakaj se je to zgodilo. Zdaj pa pogledajte, kaj se je zgodilo s planetom po njegovem uničenju.«

9 Nato so vsi opazovali planet, kako je razpadal na številne večje kose, le štiri lune so ostale cele. Ker pa so izgubile svoje osrednje telo, niso bile več uravnotežene in so se čedalje bolj oddaljevale druga od druge, pa tudi zato, ker jih je tedaj, ko je razneslo planet, zadel zelo močan sunek.

10 Kosi planeta so se porazdelili po zelo širokem območju med Marsovo in Jupitrovo orbito. Velika množica manjših razbitin se je razpršila tudi prek obeh prikazanih orbit; nekatere so padle na Jupiter, nekatere na Mars, nekatere pa celo na Zemljo, Venero, Merkur in tudi na Sonce.

11 (Gospod): »Da, celo ljudi, prave velikane, je ob razpadu planeta množično odneslo v vesolje, tako kot druga bitja. Nekatera posušena trupla še plavajo v daljnem etrskem prostoru, nekatera sedijo ali ležijo mrtva in povsem posušena v svojih hišah, ki so se še ohranile na večjih ostankih planeta; nekatera človeška trupla so padla na razne planete in celo na to zemljo, in tu so po nekaj stoletjih razpadla.

12 Ob eksploziji tega planeta so se njegova velika morja s prebivalci vseh vrst in združb vred razpršila v večje in manjše kaplje, nekatere kaplje so bile v premeru dolge več ur poti, vsebovale so tudi trdnejšo zemeljsko prst, ki so jo še naseljevale manjše živali. Na štirih lunah pa še živijo prejšnja bitja, le da že hirajo, in prav tako tudi na nekaterih manjših kosih tega planeta, vendar so še bolj shirana; na manjših razbitinah pa ni nobenega organskega življenja več, vse prepereva in se počasi razkraja.«

76. O prebivalcih uničenega planeta

1 Ko je bilo navzočim vse to pokazano in pojasnjeno, se je oglasil Rimljan Mark: »O

Gospod in Mojster, za ljudi na tistem planetu je moralo biti to nepopisno grozljivo. Morali so umreti že iz obupa! In kaj se je zgodilo z njihovimi dušami?»

2 Jaz sem rekel: »Da je bila ta katastrofa za te ljudi res nekaj nadvse grozljivega, prav gotovo drži; toda za to so bili krivi sami. Dolga in številna obdobja so bili poučevani, opominjani in posvarjeni. Tudi pokazano jim je bilo, kaj lahko pričakujejo. Toda v svoji veliki posvetni pameti so to imeli za blodnje in praznoglavo besedičenje vidcev, ki naj bi v svoji preprostosti in zemeljskem uboštvu to pripovedovali lahkovernemu ljudstvu zato, da bi sami postali ugledni in telesno preskrbljeni. Vladarji in pomembneži pa ne samo da jim niso verjeli, temveč so jih celo preganjali, kjer koli je bilo mogoče, tudi z ognjem in mečem; da, na koncu so bili tako uperjeni proti vsemu, kar je le spominjalo na duhovno, da so vsakogar, ki si je upal kaj o kakšnem duhu le mimogrede na glas omeniti ali pisati, neusmiljeno ubili, in tako ni bilo več mogoče prenašati prevelike ošabnosti in brezsrčne trdote tistih ljudi.

3 Zelo iznajdljivi pa so bili v zemeljskih rečeh; že pred številnimi tisočletji, izraženih v letih te zemlje, so iznašli nekakšno razstrelivo. Ko so ga prižgali, je uničilo vse. Če bi vi imeli približno deset tisoč funtov te uničevalne snovi in jo nakopičili v jami približno tisoč človeških višin globoko pod Libanonsko goro ter jo prižgali, bi se vse v trenutku vnelo in bi se mogočna in visoka gora razletela na številne kose; to so pred Noetom z marsikatero goro počeli tudi Hanohiti in tako odprli notranje vodne zapornice Zemlje, in potem jih je prihrumelo vodovje vse pogoltnilo.

4 Glejte, s takšnimi škodljivimi iznajdbami, ki jim jih je omogočal hudič, so se igrali ljudje uničenega planeta, z njimi so uganjali čedalje večje grdobije, dokler ni to početje preseglo vseh meja. Vojskovali so se in drug drugemu globoko in v vse smeri podminirali državo ter rudnike napolnili z velikimi kupi takšnega hudičevega razstreliva. Tega so potem prižgali in tako uničevali velikanska območja. Takšne uničevalske poskuse so delali čedalje pogosteje in tako povzročali čedalje globlje in obsežnejše jame v notranjosti svojega velikega planeta, ki je bil skoraj dvatisočkrat večji od vašega; končno so prišli pregloboko in preširoko tja, kjer so notranje planetne prostrane votline že po naravi polne praognjene snovi, in vse je takoj zagorelo v najhujšem plamenu. In glejte, takšna notranja ognjena sila je potem iztirila ves veliki planet in ta se je razletel v vse smeri; tako so hudobni ljudje pokončali svoj planet in tudi sebe.

5 Seveda sem vedel, da se bo to zgodilo, in zato sem že prej vašemu planetu namenil, da bo to, kar je zdaj. Ta planet je že od začetka ustrezal najponižnejšemu in najbolj oddaljenemu delu človeškega telesa, namreč najnižji kožni živčni izboklinici na mezincu leve noge - sicer ne krajevno, temveč, kot rečeno duhovno, v ponižnosti – in

zdaj je nosilec Mojih pravih otrok, ki naj se sami po svoji svobodni volji ravnaajo in vzgajajo po Moji, njim razodeti volji.

6 Pa tudi fizično sta poglavitna življenjska izboklinica v srcu in kožna živčna izboklinica povsem spodaj na mezinu leve noge povezani in podobni, in tako lahko, zlasti, kar zadeva duhovno ponižnost rečemo, da je ta zemlja že prej pri velikem ustvarjenem človeku ustrezala omenjeni prstni kožni živčni izboklinici in zato je zdaj tudi poglavitna življenjska izboklinica v srcu velikega ustvarjenega človeka in bo to tudi ostala, to pomeni, duhovno, po na njej nastalih otrocih Moje ljubezni in modrosti. To lahko tudi fizično ostane za vas nepredstavljivo dolgo, čeprav se bodo tudi na njenih tleh zgodile velike spremembe. Kajti tudi poznejši potomci bodo spet iznašli škodljivo razstrelivo in še številna druga uničevalna sredstva in bodo na Zemlji zagrešili še številna opustošenja; poskrbel pa bom, da ne bodo mogli prodreti pregloboko v zemljo.

7 Svojih na tej zemlji torej ne bom zapustil kot sirote, temveč bom v duhu ostal pri njih do konca njenih časov, zato takšnega uničenja na tej zemlji nikoli ne bo. Toda prav gotovo bodo uničena in opustošena posamezna območja, in ljudje bodo ob tem tudi prestrašeni, zgroženi in potrti, mnogi bodo ginevali od groze in tesnobnega pričakovanja stvari, ki bi lahko doletele Zemljo. Toda za vse, kar se jim bo dogajalo bodo krivi sami.

8 Zdaj sem vam torej razkril, kaj se je nekoč dogajalo s tistim zdaj uničenim vesoljskim telesom, kako je s to zemljo in kako bo v prihodnje; zdaj pa razmislite, ali ste vse razumeli!«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 8